

lemmer af udvalget afholdt sig fra at stemme. Sagen kom derefter til behandling på konferencens plenarmøde, hvor den franske regeringsrepræsentant *Ramadier* genfremsatte det engelske forslag, der efter en længere debat blev vedtaget med 53 stemmer mod 30. De 2 danske regeringsrepræsentanter stemte for det engelsk-franske forslag, medens såvel arbejdsgiverforeningens som De samvirkende Fagforbunds repræsentant stemte imod. Også regeringsrepræsentanterne for Finland, Norge og Sverige stemte for forslaget. Det samme gjorde den svenske arbejderrepræsentant, hvorimod arbejdsgiverrepræsentanterne for de nævnte 3 nordiske lande stemte imod og arbejderrepræsentanterne for Norge og Finland afholdt sig fra at deltage i afstemningen.

Endelig skal det nævnes, at de vestligt orienterede arbejdsgivere under mødet lørdag den 29. januar tilkendegav, at de enstemmigt havde besluttet at undlade fra denne dag at tage del i de nævnte kommissioners arbejde.

Debat på grundlag af generaldirektørens rapport.

Samtidig med at arbejdet i kommissionerne gik sin gang, blev der i konferencens plenarforsamling i dagene fra den 26. januar til den 2. februar ført en debat på grundlag af generaldirektørens rapport, og i et indlæg den 3. februar svarede generaldirektør *Morse* de forskellige talere og afsluttede dermed denne del af konferencens arbejde.

I de forskellige indlæg, som blev afgivet under denne debat, søgte deltagerne i deres egenskab af regeringsrepræsentanter, arbejdsgivere eller arbejdere og på baggrund af forholdene i deres hjemland at kaste yderligere lys over de spørgsmål, som generaldirektøren havde rejst i sin rapport, nemlig betingelserne for økonomisk og social fremgang i Europa, forskelligheder i arbejdsvilkårene, beskæftigelsesproblemer, boligbyggeri, forholdet mellem arbejdsgivere og arbejdere samt ILOs stilling til de europæiske socialpolitiske problemer og organisationens forhold til de internationale organisationer, der ligeledes beskæftiger sig med europæiske spørgsmål.

Under denne debat gjorde man fra de østeuropæiske repræsentanters side i vidt

omfang gældende, at generaldirektørens rapport gav et overdrevent optimistisk indtryk af arbejdernes forhold i de vesteuropæiske lande, og at rapporten omvendt viste mangel på kendskab til og forståelse for den fremgang på det sociale område, der havde fundet sted i Østeuropa. Til gengæld fremhævede såvel arbejdsgivere som arbejderrepræsentanter fra Vesteuropa den mangel på frihed, f. eks. til at strejke, der prægede forholdene for såvel arbejdsgivere som arbejdere i Østeuropa.

Både i generaldirektørens rapport og i den påfølgende debat fremhævedes det ønskelige i at tilvejebringe et større økonomisk fællesskab mellem Europas lande på det økonomiske område; dette måtte atter forudsætte en vis ensartethed mellem landene, hvad lønninger og sociale byrder i videste forstand angik, idet en sådan lighed i produktionsomkostninger måtte betragtes som nødvendig for, at landene kunne konkurrere på lige fod og dermed oparbejde produktiviteten i Europa som helhed. Navnlig fra italiensk og fransk side blev der givet udtryk for ønsket om, at arbejdsorganisationen ville gøre en indsats med henblik på tilvejebringelse af grundlag for sammenligninger mellem de europæiske lande på dette område, og fra den danske regerings side blev der, som nedenstående indlæg viser, givet fuld tilslutning hertil.

Generaldirektør *Morse* tog bl. a. dette spørgsmål op i sin svartale og lovede, at han skulle foreslå styrelsesrådet at videreføre dette arbejde. Han fremhævede i denne forbindelse, at den produktionsforøgelse og dermed forhøjelse af levestandarden, der var formålet med det økonomiske samarbejde i Europa, ikke kunne opnås uden socialpolitiske forholdsregler, som gjorde arbejderne interesserede i at være med, og at det derfor måtte være arbejdsorganisationens opgave at bistå de europæiske lande med planlægningen af deres sociale politik. Sluttelig fremhævede han arbejdsorganisationens særlige mulighed for at sprede kendskab til de arbejdsmæssige og sociale forhold i Europas forskelligartede lande og dermed bidrage til større forståelse mellem disse indbyrdes, og han pegede på, hvor nærliggende det var, at arbejdsorganisationens medlems-